

HỒI THỨ HAI MƯỜI THUỐC MÊ KỲ LẠ BẢY NGÀY SAY

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không biết.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Công tử không biết ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chỉ biết một đại nam nhân có râu ria xồm xoàm thì trong mình không thể có mùi hương như thế.

Công Tôn Đại Nương thở dài nói :

-Đáng lẽ ta không nên đứng gần công tử quá. Một nữ nhân đứng gần nam nhân thật là nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Nhất là một nữ nhân thơm tho như đại nương.

Công Tôn Đại Nương cười khàn khạch nói :

-Ta có ngờ đâu công tử lại giống con chó con, chẳng những dùng mắt để quan sát, lại còn dùng mũi để đánh hơi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cái này tại hạ cũng mới học được của người ta.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Công tử học được ở Hoa Mãn Lô có phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng thế.

Công Tôn Đại Nương thở dài nói :

-Xem chừng bất luận là ai có chỗ sở trường công tử cũng học được rất mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ vốn là kẻ lòng dạ trống rỗng.

Công Tôn Đại Nương gật đầu nói :

-Kẻ lòng dạ trống rỗng vốn là kẻ có phước.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nếu vậy bây giờ các vị cũng nên để lòng dạ trống rỗng mà nghe tại hạ một câu.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Chúng ta đang nghe đây.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Bây giờ đại nương đã lọt vào tay tại hạ, nếu các vị muốn được bình yên vô sự thì nên ngoan ngoãn ở đây để nghe tin tức.

Chàng lại đảo mắt ngó từ Nhị nương, Tam nương đến mọi người rồi lạnh lùng nói tiếp :

-Nếu vị nào muốn khinh cử vọng động thì cũng như muốn đại nương phải chết lẹ. Đại nương chết rồi người đó sẽ lên thay làm lão đại ở đây.

Công Tôn Đại Nương cười đáp :

-Công tử cứ yên dạ. Ở đây chẳng có ai muốn cho ta chết đâu.

Tam nương da mặt xám xanh, đột nhiên dậm chân hỏi :

-Chẳng lẽ Đại thư muốn theo gã thật ư ?

Công Tôn Đại Nương hững hờ đáp :

-Người nên biết ta chẳng phải là người không thủ tín.

Mụ thỏ dài nói tiếp :

-Huống chi bây giờ ta không muốn theo y cũng không được. Gã này chỉ cần nắm được một nữ nhân là chết cũng không chịu buông tay.

Lục Tiểu Phụng cao hứng nói :

-Nhất là nữ nhân thơm tho diêm dúa như Đại nương.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Bây giờ ta mong công tử coi chừng một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Điều gì ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Coi chừng bàn tay công tử bị người chặt đứt.

oOo

Mạnh Vỹ lúc ngủ vẫn cảnh giác.

Con người đã được hảo hán giang hồ kêu bằng Tam Đầu Xà lúc ngủ cần phải cảnh giác, không thì dù hấn có ba chục cái đầu cũng bị chặt đứt rồi.

Nhưng đêm nay lúc hấn tỉnh dậy lại thấy một người đứng ở đầu giường, dương cặp mắt sắc bén lên nhìn hấn.

Bóng đêm tối mò, trong nhà lại không đèn lửa, hấn không nhìn rõ mặt người này.

Hấn chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Người này không cử động, hấn cũng không cử động. Trong mũi hấn cố ý phát ra tiếng thở. Đột nhiên hấn thò tay định rút thanh đao dưới gối.

Nhưng người này còn mau lẹ hơn, hấn vừa động thủ, y đã nắm lấy vai hấn.

Trước nay hấn chưa từng gặp phải tay nào sức mạnh kiên cường đến thế, hai bàn tay chặt cổ hấn. Chỉ trong chớp mắt tiếng hô hấp đã dừng lại.

Sự thực hiện giờ hơi thở của hấn cơ hồ dừng lại. Hấn háng giọng hỏi :

-Người muốn điều chi ?

Người kia đáp lại bằng hai tiếng :

-Muốn tiền.

Mạnh Vỹ hỏi :

-Muốn bao nhiêu ?

Người kia đáp :

-Mười vạn lượng. Nếu không bỏ ra mười vạn lượng là mất mạng.

Mạnh Vỹ không ngần ngại gì nói ngay :

-Ta lấy cho người.

Người kia hỏi :

-Ta cần ngay bây giờ.

Mạnh Vỹ đáp :

-Ta lấy cho người ngay.

Người kia đột nhiên bật cười nói :

-Không ngờ Mạnh bộ đầu lại rộng rãi đến thế !

Lúc y cười thanh âm biến đổi nghe rất quen tai.

Mạnh Vỹ la thất thanh :

-Công tử là Lục Tiểu Phụng.

Người kia gật đầu đáp :

-Ta chính là Lục Tiểu Phụng.

Mạnh Vỹ thở phào một cái lên giọng oán trách :

-Giờ kiểu này thì thú thật, nhưng xuýt làm cho tại hạ phải chết nửa người.

Lục Tiểu Phụng bật cười, tiếng cười có vẻ ân hận, nói :

-Đáng lý tại hạ không muốn giờ kiểu này, nhưng bữa nay trong lòng đặc biệt cao hứng.

Mạnh Vỹ mắt sáng lên hỏi :

-Công tử đã bắt được tên đại đao thêu hoa rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận hỏi lại :

-Kim lão tổng ở đâu ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Y trở về Dương thành rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y trúng độc không sao chứ ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Nhờ công tử kịp thời đưa y tới Thi đại phu, Thi Kinh Mặc quả không hổ là bậc danh y.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Bên mình tại hạ có yếu phạm nên hành động phải thận trọng, ban đêm mới đến kiểm ông bạn, không để thủ hạ của mụ biết rõ hành tung của mình.

Mạnh Vỹ đáp:

-Tại hạ hiểu lắm.

Trong lòng hấn mừng thầm vì không để cho Tiểu Hồng ngủ đêm ở đây.

Trước đây hấn vẫn không giữ đàn bà ở lại trong đêm vì hấn không tin nhiệm một nữ nhân nào.

Đó là một thói quen. Mạnh Vỹ quyết định tiếp tục giữ thói quen đó. Lục Tiểu Phụng mà phát giác ả danh kỹ Tiểu Hồng ngủ trên giường hấn rồi có thể đến tai Kim lão tổng là chuyện chẳng tử tế gì.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi :

-Bây giờ ông bạn có thể dùng phi cấp truyền thư thông tri cho người ở Dương thành không ? Tại hạ muốn gặp Kim lão tổng trên gác hẹp mà Xà Vương đã ở ngày trước.

Mạnh Vỹ đáp :

-Dĩ nhiên là được.

Hấn ngồi nhồm dậy xỏ chân vào giày nói :

-Tại hạ ra ngoài viện là có tin cấp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Trong này ông bạn có bút mực không ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Có !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Sao không viết thư trước rồi hãy ra ?

Mạnh Vỹ gạt đầu bật lửa lên thắp đèn, mài mực viết thư :

“Lục gia đã thành công. Xin Kim lão tổng đến chờ tại chỗ cũ của Xà Vương vào giờ Tý đêm mai”.

Con người đã ăn cơm của Nha môn từ thuở nhỏ viết rất gọn lẹ.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười ngồi bên coi rồi hỏi :

-Sao ông bạn không dùng chữ tiểu triện để vạ nhất có lọt vào tay người cũng không lộ tin tức ?

Mạnh Vỹ cười đáp :

-Tại hạ dốt nát lắm. Đại triện còn viết không nổi huống chi tiểu triện ? Nhưng công tử cứ yên tâm. Con bồ câu này chính tay Kim lão tổng thân hành huấn luyện, dọc đường nhất định không xảy ra chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Liệu Kim lão tổng có được thư kịp thời không ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Nhất định là kịp.

Hắn cuộn tờ giấy hoa tiên lại nhét vào ống trúc nhỏ chế tạo rất tinh xảo. Trên ống trúc lại kèm hỏa ấn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ ông bạn đi thả tín cấp chứ ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Tại hạ đi ngay lập tức.

Hắn khoác áo dài vào lật đặt ra cửa.

Lát sau trên nóc nhà đã nghe tiếng chim bồ câu vỗ cánh.

Lục Tiểu Phụng ngồi trong nhà chờ Mạnh Vỹ trở về rồi mới chấp tay cáo từ :

-Bây giờ tại hạ đến ngay Dương thành.

Mạnh Vỹ ngần ngừ một chút rồi nói :

-Tại hạ vừa đi coi, bên ngoài không có ai...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Dĩ nhiên là không có ai.

Mạnh Vỹ gượng cười hỏi :

-Vậy Công Tôn Đại Nương đâu ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi lại :

-Nếu ông bạn áp giải mụ thì có đưa đi riêu khắp mọi đường phố không ?

Mạnh Vỹ lắc đầu, hỏi lại :

-Công tử áp giải bằng cách nào ?

Lục Tiểu Phụng cười rồi đáp :

-Kế hoạch không thể để lọt vào sáu lỗ tai. Chờ khi tại hạ áp giải mục tới nơi rồi nếu có cơ hội sẽ cho ông bạn hay.

Mạnh Vỹ cũng cười nói :

-Lục gia quả là người thận trọng. Tại hạ đã nói nếu Lục gia làm nghề của tại hạ tất trở thành nhân vật đệ nhất phía trong “sáu cánh cửa”.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Tại hạ biết mình hãy còn kém Kim lão tổng của các vị xa.

Mạnh Vỹ hỏi :

-Nhưng Công Tôn Đại Nương là do Lục gia bắt được đấy chứ ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Y bảo tại hạ đi liều mạng cho y. Còn y cứ nằm khểnh trên giường mà hưởng phúc. Nguyên một điểm này y đã lợi hại hơn tại hạ nhiều.

Trong gác hẹp cách trần thiết vẫn nguyên như cũ. Chỉ có người nằm trên ghế là khác mà thôi.

Kim Cửu Linh nằm ruỗi nhắm mắt dưỡng thần.

Sắc diện của hắn coi được lắm. Tâm tình hắn cũng thoải mái. Đêm qua một bữa cơm rượu thịnh soạn hãy còn nằm trong bao tử. Mạch đại sư phó ở Minh Viên là tay thủ nghệ rất giỏi, nấu nướng món gì cũng làm cho hắn vừa ý.

Huống chi bây giờ tên cự đạo đã bắt về làm án. Từ nay trở đi hắn hưởng thụ thêm mấy năm hạnh phúc.

Hắn nhận ra mình hên vận mới được Lục Tiểu Phụng đến giúp hắn trong vụ án này.

Lục Tiểu Phụng tuy chưa tới nơi, nhưng Kim Cửu Linh trong lòng vẫn không hề hối hận chút nào. Hắn tin là mình làm việc gì cũng không sai trật.

Trên bàn bày sẵn một chung rượu bồ đào tửu từ nước Ba Tư gửi đến. Hắn nâng chung rượu lên nhấp một hợp để hưởng thụ mùi rượu ngon ngọt.

Kim Cửu Linh là con người thích hưởng thụ lại biết cách hưởng thụ.

Lục Tiểu Phụng tuy có lúc cũng biết hưởng thụ, chỉ đáng tiếc số mạng phải cực nhọc vì chuyên thích can thiệp vào việc của người.

Kim Cửu Linh đã quyết định sau khi vụ án này kết thúc, hắn không nhúng tay vào những việc ở phía sau sáu lần cửa nữa.

Bỗng hắn nghe trên nóc nhà có tiếng động rất khẽ như mèo đi. Mặt hắn liền lộ ra một nụ cười.

Hắn biết nhất định là Lục Tiểu Phụng tới nơi và trên lưng cũng một vật nặng, vì lúc chàng hành động không bao giờ phát ra âm thanh. Bữa nay mà có tiếng động nhỏ

nhẹ vì chàng phải đeo vật nặng.

Kim Cửu Linh vừa đặt chung rượu xuống đã nghe tiếng Lục Tiểu Phụng than ngoài cửa sổ :

-Mình đeo cái rương nặng thế này lật đật chạy suốt đêm mà hấn ngồi uống rượu một cách rất ung dung. Thế mới biết con người ở đời quả nhiên có số mạng.

Cánh cửa mở ra. Kim Cửu Linh biết chừng ra đón để mở cửa.

Người Lục Tiểu Phụng chưa vào đã chuồn một cái rương mây lớn vào trước.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

-Số mạng của tại hạ trời sinh ra chẳng lấy gì làm tốt đẹp, nhưng gặp thời hên vận kết bạn được với Lục Tiểu Phụng.

Hấn vừa dứt lời, Lục Tiểu Phụng đã tới trước mặt. Chàng dựng mặt lên đáp :

-Người hên vận hơn ta nhiều. Ta kết bạn với người là lầm.

Kim Cửu Linh cười nói :

-Sứ mạng này quả nặng nhọc. Người mang trọng trách nhất định hỏa khí bốc lên dữ. Vì thế mà tại hạ đã chuẩn bị một chai rượu bồ đào Ba Tư để đề hỏa khí của công tử xuống.

Kim Cửu Linh rót rượu vào chung vàng hai tay nâng lên cười nói tiếp :

-Tại hạ đã để rượu vào khối băng lạnh, xin bảo đảm nó sẽ giải hỏa cho công tử.

Lục Tiểu Phụng không khỏi bật cười lắc đầu đáp :

-Lão tổng thật khéo chiều người. Tại hạ mà là cô gái cũng phải mê lão đến chết.

Chàng đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch rồi đặt cái rương mây lên bàn hỏi:

-Người thử đoán xem trong rương đựng cái gì ?

Kim Cửu Linh nhấp nháy cặp mắt hỏi lại :

-Có phải là người biết thêu hoa không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chẳng những biết thêu hoa mà thêu cả tròng mắt nữa.

Kim Cửu Linh mắt sáng rực chìa ngón tay cái lên nói :

-Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Chỉ vì thích nghe câu này mà mắc bẫy không biết bao nhiêu lần. Lạ ở chỗ đến bây giờ vẫn chưa thấy nhảm tai.

Kim Cửu Linh cười rộ, muốn mở rương ra.

Lục Tiểu Phụng cản lại nói :

-Hãy khoan !

Kim Cửu Linh lấy làm kỳ hỏi :

-Còn chờ gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt hỏi :

-Người có biết tên đại đạo thù hoa đó là ai không ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Chẳng lẽ không phải là Công Tôn Đại Nương ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, lại hỏi :

-Công Tôn Đại Nương là người thế nào người có biết không ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tại hạ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Người đoán thử coi.

Kim Cửu Linh ngần ngừ đáp :

-Mụ là một bà già.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tiếp tục đoán nữa đi.

Kim Cửu Linh đáp :

-Dù chẳng phải mụ già lụ khụ thì cũng không phải hạng gái ít tuổi, nếu mụ còn ít tuổi thì chẳng thể hành động lợi hại đến thế !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Còn gì nữa ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tại hạ biết mụ không đẹp tốt gì, vì người đàn bà đẹp chẳng bao giờ lại tình nguyện cải trang thành mụ già lụ khụ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Bình thời người ta bảo người liệu việc như thần, nhưng lần này người liệu việc như heo.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Chẳng lẽ tại hạ đoán trật ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Trật ới là trật !

Kim Cửu Linh ngạc nhiên hỏi :

-Vậy mụ là con người như thế nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Mụ là người đàn bà có thể khiến cho đàn ông điên đảo thần hồn, say mê đến chết tươi, nhất là hạng trai như lão Kim.

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười hỏi :

-Tại hạ đâu có phải hạng trai như vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão là con quỷ đói trong hạng hiếu sắc. Tại hạ chỉ hy vọng lão ngó thấy mụ rồi đừng để cho mụ làm mê mẩn tâm thần.

Kim Cửu Linh cười nói :

-Quý háo sắc cũng nhiều loại. Ít ra tại hạ chưa phải là hạng háo sắc tầm thường.

Lão mở rương ra rồi đứng ngăn người.

Trong rương là một mỹ nhân tuyệt mỹ thật sự, đẹp như đóa hoa hải đường đang mơ màng giấc điệp.

Mụ tuy không còn trẻ trung, nhưng cái đẹp của mụ khiến cho người ta chẳng nghĩ gì đến tuổi tác nữa.

Kim Cửu Linh thở dài nói :

-Xem chừng công tử làm việc này không đến nỗi khổ nào.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt. Đột nhiên hỏi :

-Hoa Mãn Lâu đâu ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Gã đi rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Sao gã không chờ tại hạ ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Gã phải đến Tử Kim Sơn có việc gấp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đi làm gì ?

Kim Cửu Linh thở dài đáp :

-Bạch Vân thành chúa đã ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết mở trận quyết đấu ở Tử Kim Sơn vào ngày mồng một tháng sau.

Lục Tiểu Phụng biến sắc.

Kim Cửu Linh lại nói :

-Số người hay tin này không phải là ít. Tại đây đã nhiều người lên đường đi Tử Kim Sơn rồi. Theo chỗ tại hạ biết nhiều người đem hai nhân vật đó ra mà đánh cuộc. Ba phần có đến hai năm chắc Diệp Cô Thành sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bữa nay là ngày nào ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Hai mươi bốn rồi.

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên nói :

-Bây giờ tại hạ phải đi ngay may ra còn kịp.

Kim Cửu Linh nói :

-Nhưng còn Công Tôn Đại Nương này...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Tại hạ đã giao xong. Bây giờ từ đầu đến gót chân mụ thành người của lão Kim rồi.

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười hỏi :

-Phải chăng công tử muốn làm mê hoặc tại hạ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chỉ hy vọng lão Kim là người không để mỹ sắc mê hoặc.

Kim Cửu Linh nói :

-Cái đó thì công tử cứ yên dạ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ chẳng yên dạ chút nào.

Kim Cửu Linh cười nói :

-Người đàn bà này là con rắn độc. Tại hạ không lớn mật đâu. Ít ra còn phải đề phòng nó đớp một miếng.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vì hiện giờ mụ chẳng thể cắn người, nên tại hạ không yên dạ.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Rắn độc cũng có lúc không cắn người ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ đã bắt mụ uống một bình thuốc mê Thất Nhật Túy. Dù mụ có tỉnh lại thì ít ra cũng chưa cử động được trong vòng ba ngày.

Kim Cửu Linh nói :

-Thuốc mê Thất Nhật Túy dường như tại hạ cũng đã nghe có người nhắc tới.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì thế mà trong hai ba ngày này người tùy tiện muốn làm gì mụ cũng không thể phản kháng. Nhưng nếu người đối phó với mụ như vậy là thê thảm đấy. Cả ta cũng thê thảm luôn.

Kim Cửu Linh cười hỏi :

-Công tử không yên dạ, sao chẳng ở nhà coi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì tại hạ lo cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Dường như chàng chuẩn bị chuồn ra cửa sổ, nhưng bỗng dừng lại nói tiếp :

-Tại hạ còn có việc muốn nhờ lão Kim làm dùm.

Kim Cửu Linh đáp :

-Công tử cứ sai bảo.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão hỏi giùm xem Tiết Băng lạc lõng nơi đâu. Tại hạ không quen bức bách người để lấy khẩu cung.

Kim Cửu Linh đáp :

-Dù đầu mục có rắn như đá, tại hạ cũng có cách làm cho mục mở miệng.

Đột nhiên hắn nói tiếp :

-Bên ngoài có ngựa mà là ngựa của tại hạ cưới tới.

Người giang hồ đều biết Kim Cửu Linh là Bá Nhạc đời nay. Hắn rất sành tướng ngựa. Con ngựa hắn cưới đến nhất định là con ngựa hay.

Lục Tiểu Phụng cả cười hỏi :

-Lão Kim chịu nhường cho tại hạ cưới ư ?

Kim Cửu Linh gật đầu mỉm cười đáp :

-Có điều tại hạ cũng không yên dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Điều chi khiến lão không yên dạ ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Vì đó là con ngựa cái.

Lục Tiểu Phụng ra đi mang theo cả bình rượu bò đào.

Dưới lầu tiếng ngựa hí pha lẫn tiếng lộp cộp, chỉ trong khoảng khắc đã đi xa, quả là con ngựa chạy rất nhanh.

Kim Cửu Linh mở cửa sổ nhìn ra. Ngoài xa có người ngó hắn gật đầu.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên lưng ngựa. Tiếng vó ngựa không nghe thấy nữa.

Kim Cửu Linh đóng cửa lại rồi đến bên chiếc bàn. Hắn vén tay áo nữ nhân trong rương lên.

Trên cánh tay trắng như ngó sen có một vết hồng lớn bằng đồng tiền, hình dạng giống một áng mây.

Kim Cửu Linh nhìn kỹ hai lần, khoé miệng lộ nụ cười đắc ý, lẩm bẩm :

-Quả nhiên là Công Tôn Đại Nương.

Tại sao hắc biết trên cánh tay Công Tôn Đại Nương có dấu thai ký này ? Đây là một điều bí mật của nữ nhân. Đáng lẽ chỉ người nào thân cận với mẹ mới biết mà thôi.

